

som ertappades på återväg från den östra kusten ett stycke uppåt landet. Sålunda kro förhållandena olika i olika delar av Lapp-land.

Ringmärkt kråka övervintrande i Södermanland.

Nytigen har till Riksmuseet insänts foten av en kråka med ringen 7383. Denna kråka hade skjutits vid Eskilstuna 1925. Den var ringmärkt av Baron Knur von Essen vid Bjby säteri ungefär en dryg mil Fegeltvägen från Eskilstuna den 5 juni 1925 såsom unge. Den har sålunda tagit sig sitt vinteruppehälle vid närmaste stads-samhälle, såsom kråkorna särskilt i landets södra delar för sed ha va.

Skrattnås återfunnen i England.

En liten 9-årig flicka, Gwennie Adams, skriver från Walthamstow, strax norr om London, och meddelar Riksmuseet, att hennes fader, som arbetar på en farm i närheten av nämnda plats, funnit en näs med Riksmuseets ring A. 194. Det var en skrattnås, *Larus ridibundus*, vilken som unge ringmärktes på Österkullen i sjön Tåkern den 19 juni 1925 av Baron Knur von Essen. Flyttningsriktningen, som denna fågel tagit, står i överensstämmelse med vad man känner om skrattnåsar, som ringmärktes i norra Tyskland, vilka pläga draga till västra Europas kust, eluru även en del flyga upp för Rhén och sedan över till Rhone och vidare utför denna flod till Medelhavet.

En bivräk, *Pernis apivorus*, återfunnen i Kamerun, Västafrika.

Den 31 mars erhöles till Riksmuseet ett brev från Kamerun med ganska uppscendeväckande nyheter. Det var daterat: »Kumba, Kamerunprovinsen, Nigeria, den 12 febr. 1926». Dess innehåll var med översättning av engelskan följande:

*Den 31 januari blev en fågel, som skjutits av en infödd jägare, överlämnad till mig, emedan man funnit, att fågeln hade kring sitt ben en ring, på vilken Eder adress var instämplad på följande sätt: »Return, Riksmuseum, Stockholm, B. 37». Enligt önskan återständer jag ringen till Eder och hoppas, att den skall vara av intresse för Eder. Fågeln hade, då den lämnades till mig, varit död åskilliga dagar och många fådrar hade fallit av, men näbbens skapnad visade, att det var något örn- eller hökaktigt.

Exakta platsen, varst fågeln döddats, ligger omkring 101 kilometer rakt norr om Victoria, Kamerun, och 105 kilometer rakt öster om Calabar, Nigeria. Platsen, där den sköts, heter Likume i Bahé-distriktet av Kumba-avdelningen, Kamerun. Man kan finna den vid lat. 1 54' 30" N., och long. 9 15' 30" O. om Greenwich på M. Moises karta (bladet G. I. Binea, i skalan 1:300,000, daterad 1 aug. 1911 och tryckt hos Dietrich Reimer, Berlin). Det ser ut, som om fågeln skulle ha flugit över 4,000 (eng.) mil.

Jag hoppas, att detta meddelande skall nå Eder i gott skick, och jag skulle vilja tillägga, att jag skulle vara mycket intresserad av att erfar, varst fågeln släpptes samt namnet på den art den tillhör.

Jag förbliver etc.»

Undertecknat

A. F. M. Tuke.

(Assistant District Officer)

Ringens medständes, så att det sålunda kunde konstateras, att ifrågavarande fågel var en bivräk, som på Skogschefen Arvid Nilsson's initiativ ringmärktes som unge i loet den 23 juni 1925 på Knutshöjden strax intill Hellefors brukssamhälle i Örebro län. Märkningsplatsen är alltså ungefärligen belägen vid long. 14 30' O. om Greenwich och lat. 59 41' 30" N. Sålunda blir skillnaden mellan märkningsplatsen d. v. s. bivräkens födelseort och hans dödsplats ungefär 54 grader och 53 minuter i nordsydlig riktning, men skillnaden i östvästlig riktning är blott 4 längdgrader och 15 minuter längre mot väster. Den allmänna flyttningsriktningen har sålunda gått ungefär rakt söderut, vilket står i bästa sammanhang med vår föregående genom ringmärkning vunna erfarenhet rörande bivräken. Om endast hänsyn toges till skillnaden i nordsydlig riktning, blir detta 3,293 minuter eller omkring något över 6,000 kilometer. Den verkliga väglängden ökas dock genom dragningen mot väster, men det är svårare att beräkna.

Såsom förut omtalats i denna tidskrift, ha vid föregående tillfallet tvenne bivräkar, ringmärkta i Gåstborn, Värmland, återfunnits den ena i Granhånden i Schweiz (se F. o. Fl. 1924, sid. 277) och den andra på Malia (se F. o. Fl. 1922, sid. 239). Om man sammanbinder dessa fyndplatser jämte denna sistnämnda fyndplats och märkningsplatsen, blir det så gott som praktiskt taget en rät linje från norr till söder. Vad vi förut sagt om denna fågels flyttningsriktning har sålunda på det kraftigaste sätt bekräftats. På fåglar torde också hålla en så rak kurs mot söder som bivräken. Härmed torde de svenska bivräkarnes flyttningshistoria vara i huvudsak lös. De draga tydligen utan några avsevärda dröjsmål rakt söderut till det tropiska Västafrika, varst de övervintra. I andra europeiska länder synes man ännu ej fått några andra resultat av bivräkmärkningar än att en gång efter 4 år man återfinn en bivräk på samma plats, där den som unge vingmärktes.